

Arrest

nr. 302 140 van 23 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 24 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 10 maart 2020 en heeft een eerste verzoek om internationale bescherming ingediend op 20 mei 2020.

Omdat verzoeker niet kwam opdagen voor zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken werd verzoeker geacht afstand te hebben gedaan van zijn procedure internationale bescherming.

1.2. Op 12 mei 2021 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 25 mei 2021 aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen (hierna: het CGVS) doorgegeven. Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 12 september 2023.

Op 19 oktober 2023 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 23 oktober 2023 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Bogota. U bent 36 jaar oud. Tot acht of negen maanden voor uw vertrek woonde u op een vast adres, meer bepaald in de Barrio Girardo, waar uw ouders nog steeds verblijven. U heeft verder nog twee zussen en een broer die eveneens in Bogota wonen. U bent ongehuwd. U liep school tot het derde middelbaar. Al op jonge leeftijd werkte u met uw vader in de bouw, later was u tewerkgesteld bij het onderhoudsbedrijf P.(...) D.(...) A.(...). Een maand of twee maanden voor u naar België kwam, stopte u met werken.

Uw familie aan moeders kant geraakte lange tijd geleden al in een conflict verwickeld. Het begon met uw grootvader die tot de guerrillabeweging Ejército de Liberación Nacional (ELN) toetrad. Echter vertrok uw grootvader in 1975 naar Venezuela en verbrak zo alle banden met het ELN, alsook met de familie in Colombia. Vervolgens is het ELN de vijf zonen van uw grootvader, uw ooms, beginnen viseren. Zij werden beschouwd als soldaten van het ELN en moesten de beweging vervoegen. Drie ooms stierven, de laatste in 1987. Eén kwam om het leven in een gevecht met rivalen, twee ooms werden gedood omdat ze na hun toetreden het ELN weer wilden verlaten. Twee andere ooms vertrokken naar Venezuela, waren daarna korte tijd in Colombia maar zijn dan naar Chili vertrokken.

Het ELN ging dan op zoek naar een volgende generatie rekruten en kwam uit bij uw neven. Twee van hen werden vermoord, in 2000 en 2002, omdat ze weigerden bij het ELN te gaan, twee anderen gingen wel in op deze eis. Een van hen stierf in 2005 naar aanleiding van een conflict met paramilitairen over territorium. Uw andere neef, J.(...) M.(...) genaamd, was het langst verbonden met het ELN maar werd door zijn goede vriend vermoord omdat hij geld achterhield en het ELN wou verlaten. Later heeft het ELN ook nog uw neef F.(...) benaderd. Hij vluchtte naar Spanje. Een andere neef van u, Ja.(...), kreeg eveneens met het ELN te maken en vertrok naar Canada, waar hij als vluchteling werd erkend. In 2022 werd hij daar vervoegd door zijn moeder en zus die nog in de asielprocedure zitten.

In mei 2019 was u onderweg naar uw werk toen u werd tegengehouden door twee personen op een motorfiets. Ze zetten hun helm niet af. Ze zeiden uw naam en verwezen naar uw vermoorde neef J.(...) M.(...). U moest zijn schuld inlossen, wat betekende dat u geld moest betalen en het ELN vervoegen. Ze toonden een vuurwapen om te laten blijken dat het hen menens was. Vervolgens kon u uw weg verderzetten. U was onder de indruk van het gebeuren. U wou niet meer thuis verblijven en koos ervoor bij familie en kennissen onder te duiken. Uw werkgever zorgde ervoor dat u op een andere locatie aan de slag kon. Na enige tijd slaagde u er in een lening af te sluiten om uw vertrek te bekostigen. Daarna moest u nog wat zaken regelen alvorens u klaar was om naar Europa te komen.

Op 9 maart 2020 nam u het vliegtuig naar Frankrijk. U reisde met uw eigen paspoort. In Frankrijk nam u vervolgens de trein naar België. U verkoos België omdat een jeugdvriend van u hier al twintig jaar woont. U bent hier op 10 maart 2020 aangekomen. Gezien de uitbraak van de coronapandemie kon u niet onmiddellijk asiel vragen. Uiteindelijk diende u op 20 mei 2020 alsnog uw eerste verzoek om internationale bescherming in. Omdat u vervolgens niet kwam opdagen voor een onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), werd u geacht afstand te hebben gedaan van de asielprocedure. Op 12 mei 2021 diende u dan een tweede verzoek om internationale bescherming in. Dit werd op 3 juni 2021 ontvankelijk verklaard door het CGVS.

U verklaart niet terug te kunnen naar Colombia waar u de ELN dient te vrezen. De beweging heeft nu uw broer in het vizier, in december 2022 hebben zij ook hem bedreigd.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort (origineel gezien), uw identiteitskaart (origineel gezien), de overlijdensaktes van verschillende van uw familieleden (kopie), de verklaring die uw moeder heeft afgelegd bij een notaris in Bogota (origineel), een beslissing die de Canadezen op 7 januari 2020 namen in kader van de asielaanvraag van uw neef Cristian Ja.(...) (kopie), zijn Canadese verblijfskaart (kopie), documenten van de Canadese autoriteiten waaruit blijkt dat uw tante Ma.(...) en nicht Y.(...) M.(...) daar in 2022 eveneens bescherming hebben gevraagd (kopie), de verklaringen van uw tante en nicht ten aanzien van de Canadese autoriteiten (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst blijken uw beweerde problemen met het ELN niet geloofwaardig. Zo is uw relaas over het incident dat u in mei 2019 zou hebben meegemaakt veeleer vaag te noemen. Vijf jaar na de moord op uw neef J.(...) M.(...) zouden mensen van het ELN u staande hebben gehouden. U verklaart dat uw belagers eisten dat u de schuld van J.(...) M.(...) zou inlossen. U moest geld betalen en tot het ELN toetreden (CGVS, p.13). Het wel zeer plotse karakter van deze ontmoeting doet vragen rijzen. Voordien werd u namelijk nooit verontrust door het ELN, hoewel het conflict met uw familie (aan moeders kant) al sinds 1975 zou bestaan, en J.(...) M.(...) al in 2014 om het leven zou zijn gebracht. Dat u pas in 2019, toen u al een dertiger was, voor het eerst geconfronteerd werd met het ELN, is zeer opmerkelijk. Het CGVS wijst verder op de vaststelling dat deze beweging u die dag op een merkwaardig weinig efficiënte wijze zou hebben bedreigd. Hoewel men u vroeg de financiële put van uw neef te delgen, heeft u geen idee hoeveel die schuld zou bedragen: "het was veel geld, ik weet niet hoeveel" is wat u daarover zegt (CGVS, p.12). Mocht geld een drijfveer zijn geweest van het ELN dan zou u vast weten welke bedragen men terugeis. Anderzijds wekt het verwondering dat zij u ook wilden inlijven, maar u tegelijkertijd met een revolver bedreigden en uitscholden (CGVS, p.13). Dat zulk gedrag ten overstaan van iemand die men tracht te rekruteren contraproductief is, lijkt nochtans evident. Overigens rijst de vraag waarom men überhaupt interesse zou tonen in het rekruteren van iemand met uw profiel. Uit uw relaas kan niet worden opgemaakt dat u ooit in aanraking kwam met bendes of met drugshandel, integendeel gaf u aan steeds een legale activiteit te hebben uitgevoerd, eerst in de bouw en in het jaar voor uw vertrek bij een onderhoudsfirma.

Ook het eenmalige karakter van dergelijke aanvaring met mensen van het ELN lijkt weinig aannemelijk. Het is merkwaardig dat men u eerst zou bedreigen en allerhande zaken zou opleggen, maar niet duidelijk zou communiceren hoe men dit verder zou opvolgen. U beaamt dat uw belagers niets met u afspraken vooraleer u uw weg kon verderzetten, en dat zij bijvoorbeeld geen ultimatum in het vooruitzicht stelden (CGVS, p.13). Hoe of wanneer u geld zou moeten terugbetalen, blijft dan ook geheel onduidelijk. Eveneens onduidelijk is hoe u dan tot het ELN zou moeten toetreden. De (bij)namen van de personen waarmee u te maken kreeg of die u nog zouden viseren, zijn u overigens niet bekend (CGVS, p.15). Bovendien zou men u na mei 2019 nooit meer hebben benaderd, hoewel u Colombia pas negen of tien maanden later, meer bepaald in maart 2020, verliet. Zij hebben u nooit opgebeld, noch zijn zij u ooit komen zoeken bij u thuis in de Barrio Girardo (CGVS, p.8). Voor dat laatste geeft u een tweeledige uitleg. Ten eerste zou u na het incident niet meer thuis hebben gewoond; u dook naar eigen zeggen onder bij familie en kennissen, u zou aldus op vijf adressen hebben verbleven (CGVS, p.4, 13). Als het CGVS opmerkt dat u bij de DVZ nog beweerde dat u tot uw vertrek uit Colombia op 9 maart 2020 op uw thuisadres in de Barrio Girardo woonde (verklaring DVZ, vraag 10), lijkt u deze tegenstrijdigheid louter te negeren en herhaalt u de versie die u voor het CGVS brengt, namelijk dat u in de periode voor uw vertrek telkenmale van de ene naar de andere woning verhuisde. Dat u zich tegenspreekt met betrekking tot de plaat(en) waar u woonde in de periode tussen het incident en uw vertrek, ondermijnt evenwel de geloofwaardigheid van uw relaas. Ten tweede zou u verdere bedreigingen hebben ontlopen doordat het bedrijf P.(...) D.(...) A.(...) u op een andere locatie aan het werk zette (CGVS, p.13). Dit kan evenmin overtuigen. Immers bleef u werkzaam in Bogota, en is het niet ondenkbaar dat het ELN u ook op een andere route naar het werk had kunnen treffen. Temeer u zelf heeft beweerd dat deze beweging oppermachtig zou zijn: er zou sprake zijn van een samenwerking met de politie (CGVS, p.14), en zij zouden u eender waar in Colombia kunnen vinden, daar zij "cellen over het hele land" hebben (CGVS, p.10). Dat u zich desondanks nog maandenlang naar uw werk begaf, lijkt er opnieuw op te wijzen dat u het ELN helemaal niet hoeft te vrezen.

Dit lijkt te worden bevestigd door de vaststelling dat u weinig gehaast leek om het land te verlaten. Hoewel u beweert dat alle mannelijke familieleden aan moeders kant zijn gedood of gevlucht (CGVS, p.6), nam u ruimschoots de tijd om de nodige voorbereidingen te treffen. U wijt dit aan financiële besognes, u zou een lening zijn aangegaan om uw vertrek naar België te financieren (CGVS, p.9). Het is opmerkelijk dat u neven zou hebben in Canada en Spanje, alsook uw goede vriend Jua.(...) die al 20 jaar in België woont, maar niet zou kunnen rekenen op enige financiële steun, al was het maar om uw vliegtuigreis te betalen. Dat ook uw familie er niet in zou zijn geslaagd u te ondersteunen (CGVS, p.9),

kan maar moeilijk worden aangenomen. Mocht uw leven daadwerkelijk gevaar hebben gelopen, zou u vast veel sneller de nodige fondsen hebben verworven. Het is bovendien merkwaardig dat u, eens de bank u dan toch een lening zou hebben toegekend, nog eens vier maanden wachtte alvorens daadwerkelijk te vertrekken (CGVS, p.9). Dergelijke aarzelende handelswijze kan maar moeilijk worden geassocieerd met iemand die het ELN zou moeten vrezen. Hiermee geconfronteerd, argumenteert u dat u nog "enkele zaken" moest regelen in Colombia, en uw vriend Jua.(...) eerst nog moest overleggen met zijn familie hier (CGVS, p.10). Dat de timing van uw vertrek afhankelijk bleek van dergelijke zaken toont nogmaals aan dat uw beweerd vrees zeer relatief is.

Het CGVS stelt voorts vast dat uw kennis van de historiek van dit conflict met het ELN van recente datum is. U vertelt hoe uw grootvader ooit tot het ELN toetrad, er in 1975 uitstapte, naar Venezuela vertrok en daar later ook stierf. U heeft het verder over de gevolgen van de keuzes die uw grootvader maakte voor uw ooms en later ook voor uw neven (en uzelf). U noemt ook de ooms en neven die tot het ELN toetraden en zij die dat weigerden. Toen u werd gehoord door de DVZ, was u veel minder op de hoogte van dit alles. Zo verklaarde u toen onder meer te denken dat uw ooms en uw grootvader ook tot dezelfde groep (ELN) behoorden, alsook te denken dat uw grootvader in Venezuela overleed (vragenlijst d.d. 20 mei 2021, vraag 3.5). Als het CGVS opmerkt dat u schijnbaar veel meer informatie heeft dan voorheen, zegt u dat u vorig jaar, toen u dus al lange tijd in België verbleef, aan uw moeder vroeg om een en ander te duiden en om iets meer te vertellen over uw grootvader en ooms (CGVS, p.12). Het CGVS ziet niet in waarom u zolang zou wachten om u terdege te informeren over iets dat ook een bijzondere impact zou hebben gehad op uw eigen levensloop. Het is niet aannemelijk dat u pas ruim na uw vertrek uit Colombia verdere vragen zou hebben gesteld over de oorsprong en aard van deze problemen met het ELN. Indien dit conflict werkelijk al decennia een belangrijke invloed op uw familie heeft, kan verwacht worden dat u hierover in Colombia al heel wat kennis had en u deze niet in België, in het kader van een asielprocedure, diende in te studeren of bij te spijkeren.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat u uw vrees voor het ELN niet geloofwaardig heeft gemaakt. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie. Uw paspoort en identiteitskaart bevestigen uw identiteit, nationaliteit en herkomst uit Bogota. Dit zijn elementen die in deze beslissing niet ter discussie staan. De overlijdensaktes tonen aan dat deze personen, volgens u uw ooms en neven, zijn gestorven. Dat deze overlijdens allen kaderen binnen het beweerd conflict met het ELN, wordt hiermee niet bewezen. Hoogstens tonen de oude attesten aan dat J.(...) C.(...) in 1985 en W.(...) H.(...) in 2000 een gewelddadige dood stierven, zonder dat hier meer context wordt gegeven (CGVS, p.11). De verklaring van uw moeder, afgelegd bij een notaris, lijkt dan weer weinig bewijskrachtig. Immers kan men eender wat verklaren, en lijkt dit document er enkel op gericht de Belgische asielinstanties te overtuigen van uw verhaal. "De brief is voor u, voor hier", zo zegt u zelf (CGVS, p.14), waardoor het relaas van uw moeder sowieso een gesolliciteerd karakter moet worden toegedicht. Bovendien lijken de verklaringen van uw moeder in strijd met hetgeen u heeft beweerd. Zo staat er te lezen dat haar beide zonen moesten vertrekken, terwijl daar geen sprake van is (CGVS, p.14). U zegt dat de notaris zich vergiste en de verklaringen van uw moeder verkeerd noteerde (CGVS, p.14). Zelfs al zou dit zo zijn, dan nog toont dit aan dat een notaris er zich geenszins van vergewist of hetgeen hem of haar wordt gedictieerd, ook daadwerkelijk met de werkelijkheid strookt. Verder maakt uw moeder geenszins melding van het feit als zouden verschillende van uw neven en ooms ook daadwerkelijk actief zijn geweest voor het ELN. U argumenteert dat uw neef Ja.(...) haar zei het zo neer te schrijven, alsook dat uw moeder geen studies heeft gedaan (CGVS, p.14). Uw advocaat meent dan weer dat uw moeder grote angst had om in deze brief toe te geven dat haar familieleden banden hadden met het ELN (CGVS, p.16). Wat er ook van zij, verschillende elementen wijzen er op dat aan deze brief geen objectieve waarde kan worden toegedicht. Hetzelfde geldt voor de getuigenissen van uw tante en nicht, in het kader van hun asielprocedure in Canada. Zij verwijzen net als u naar het gewelddadig overlijden van diverse familieleden ten gevolge het conflict met het ELN, echter stelt het CGVS samen met u vast dat u niet wordt vernoemd in deze getuigenissen (CGVS, p.3, 15). De Canadese verblijfskaart van uw neef Ja.(...) herstelt uw geloofwaardigheid evenmin. Hieruit valt niet op te maken op basis van welke verklaringen hem bescherming zou zijn toegekend.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een

veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 22 september 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.20220927.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de opvolgers van de paramilitaire groeperingen en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo en Valle del Cauca. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 “en volgenden” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker meent tevens dat er een beoordelingsfout voorligt.

Verzoeker gaat in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt aan het verzoekschrift volgend bijkomend stavingstuk: een bewijs van de toekenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van zijn tante en nicht in Canada op 19 oktober 2023 (stuk 3).

2.2.2. Op 11 februari 2024 maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 10) met volgende nieuwe elementen over:

“1. Decision of the Immigration and Refugee Board, Refugee Protection Division d.d. 19 december 2019 met betrekking tot C.(...) Ja.(...) B.(...) B.(...), neef van verzoeker

2. Decision of the Immigration and Refugee Board, Refugee Protection Division d.d. 17 oktober 2023 met betrekking tot M.(...) B.(...) G.(...) en haar dochter Y.(...) M.(...) B.(...) B.(...), respectievelijk tante en nicht van verzoeker”

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker de schending van de artikelen 48/3, 48/4 "*en volgenden*" van de Vreemdelingenwet aanvoert, zonder evenwel enige duiding te verstrekken welke volgende artikelen hiermee worden bedoeld. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

2.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) er kan geen geloof worden gehecht aan de beweerde problemen met het Ejército de Liberación Nacional (hierna: ELN) aangezien (1) verzoekers verklaringen over het incident dat zou hebben plaatsgevonden in mei 2019 vaag zijn, (2) het zeer plotse karakter van deze ontmoeting vragen doet rijzen, (3) de werkwijze van het ELN merkwaardig weinig efficiënt is, (4) het door het ELN gestelde gedrag van bedreigingen contraproductief is ten overstaan van iemand die men tracht te rekruteren, (5) de vraag rijst waarom men *überhaupt* interesse zou tonen in het rekruteren van iemand met verzoekers profiel;

(ii) het eenmalige karakter van dergelijke aanvaring met mensen van het ELN lijkt weinig aannemelijk vermits (1) het vooreerst merkwaardig is dat zij verzoeker zouden bedreigen en allerlei zaken zouden opleggen maar niet duidelijk zouden communiceren hoe men dit verder zou opvolgen, (2) verzoeker de (bij)namen van zijn bedreigers niet kent, (3) het opmerkelijk is dat verzoeker na mei 2019 nooit meer werd benaderd, hoewel hij Colombia pas negen à tien maanden later verliet en zich nog maandenlang naar zijn werk begaf;

(iii) verzoeker bleek weinig gehaast om Colombia te verlaten, hetgeen zijn beweerde vrees relativeert;

(iv) indien het conflict met het ELN werkelijk decennia een belangrijke invloed op verzoekers familie uitoefende, kan worden verwacht dat hij hierover in Colombia al heel wat kennis had en hij deze niet in België, in het kader van een procedure internationale bescherming, diende in te studeren of bij te spijkeren;

(v) de documenten die verzoeker voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(vi) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker voert aan bij terugkeer naar Colombia te vrezen te worden vervolgd door het ELN omwille van een langdurig conflict tussen het ELN en de familie aan moederszijde.

2.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.5.2.1. Verzoeker merkt in het verzoekschrift op dat uit zowel zijn verklaringen, als deze van zijn tante en nicht blijkt dat zijn grootvader langs moederszijde lid was van het ELN, in 1975 deserteerde en dat het ELN vervolgens eiste dat hij zijn zonen zou uitleveren, wat hij niet wilde doen. Nadat zijn grootvader een gewelddadige dood stierf, zou diens familie vervolgens zijn vervolgd. Verzoeker legt in dit verband

diverse overlijdensattesten voor van personen waarvan hij verklaart dat het zijn ooms en neven betreffen (administratief dossier, map 'Documenten', stuk 3), de verklaringen van zijn tante, nicht en neef zoals zij deze hebben afgelegd voor de Canadese autoriteiten en de beslissingen inzake hun verzoeken om internationale bescherming (administratief dossier, map 'Documenten', stukken 4-9; stukken 1-2 van rechtsplegingsdossier, stuk 10).

De Raad merkt volledigheidshalve vooreerst op dat uit de voormelde stukken op zichzelf niet blijkt dat de daarin vermelde personen inderdaad verzoekers rechtstreekse ooms, neven, nicht en tante zijn. Verder wordt benadrukt dat in deze stukken niet concreet wordt verwezen naar verzoeker zelf (administratief dossier, CGVS, p. 3 en 15). Het feit dat in de verklaringen van verzoekers tante M. staat te lezen dat verschillende van haar familieleden Colombia eveneens hebben verlaten, kan – in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt aangevoerd – niet worden afgeleid dat zij hiermee (onder meer) verzoeker bedoelde. Verder treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat de overlijdensattesten hooguit aantonen dat deze personen zijn gestorven, doch dat hieruit niet kan worden afgeleid dat deze overlijdens allen kaderen binnen het beweerde conflict met het ELN. Hooguit tonen de oude attesten aan dat J. C. in 1985 en W. H. in 2000 een gewelddadige dood stierven, zonder dat hierbij verdere context wordt gegeven (administratief dossier, CGVS, p. 11).

De Raad vervolgt dat uit deze stukken van de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers familieleden in Canada hoe dan ook geen automatische en persoonlijke vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker zelf kan worden afgeleid. In overweging 36 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) wordt beklemtoond dat gezinsleden van een bedreigde persoon in regel het risico lopen zich ook zelf in een kwetsbare situatie te bevinden. Uit artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn volgt echter niet dat een verzoek om internationale bescherming zonder meer kan worden ingewilligd op grond dat een gezinslid van de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt. Artikel 4, lid 3 van de Kwalificatierichtlijn gebiedt immers dat elk verzoek op individuele basis wordt beoordeeld (HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekova t. Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*). Bij de beoordeling op individuele basis wordt immers rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Vooreerst wordt erop gewezen dat deze personen geen "gezinsleden" van verzoeker zijn en vervolgens wordt vastgesteld dat verzoeker *in casu* er niet in slaagt een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Dit blijkt uit wat volgt.

2.3.5.2.2. De Raad stelt immers vast dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen met het ELN.

In dit verband overweegt de commissaris-generaal vooreerst op goede gronden:

"(...) Zo is uw relaas over het incident dat u in mei 2019 zou hebben meegemaakt veeleer vaag te noemen. Vijf jaar na de moord op uw neef J.(...) M.(...) zouden mensen van het ELN u staande hebben gehouden. U verklaart dat uw belagers eisten dat u de schuld van J.(...) M.(...) zou inlossen. U moest geld betalen en tot het ELN toetreden (CGVS, p.13). Het wel zeer plotse karakter van deze ontmoeting doet vragen rijzen. Voordien werd u namelijk nooit verontrust door het ELN, hoewel het conflict met uw familie (aan moeders kant) al sinds 1975 zou bestaan, en J.(...) M.(...) al in 2014 om het leven zou zijn gebracht. Dat u pas in 2019, toen u al een dertiger was, voor het eerst geconfronteerd werd met het ELN, is zeer opmerkelijk. Het CGVS wijst verder op de vaststelling dat deze beweging u die dag op een merkwaardig weinig efficiënte wijze zou hebben bedreigd. Hoewel men u vroeg de financiële put van uw neef te delgen, heeft u geen idee hoeveel die schuld zou bedragen: "het was veel geld, ik weet niet hoeveel" is wat u daarover zegt (CGVS, p.12). Mocht geld een drijfveer zijn geweest van het ELN dan zou u vast weten welke bedragen men teruggeist. Anderzijds wekt het verwondering dat zij u ook wilden inlijven, maar u tegelijkertijd met een revolver bedreigden en uitscholden (CGVS, p.13). Dat zulk gedrag ten overstaan van iemand die men tracht te rekruteren contraproductief is, lijkt nochtans evident. Overigens rijst de vraag waarom men überhaupt interesse zou tonen in het rekruteren van iemand met uw profiel. Uit uw relaas kan niet worden opgemaakt dat u ooit in aanraking kwam met bendes of met drugshandel, integendeel gaf u aan steeds een legale activiteit te hebben uitgevoerd, eerst in de bouw en in het jaar voor uw vertrek bij een onderhoudsfirma."

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat de bedreigingen van het ELN kaderen in een, zij het onderbroken, proces van bedreigingen gericht op de meeste mannelijke leden van de familie. Hij vervolgt dat zijn aanvallers inderdaad de terugbetaling van J. M.'s schulden eisten, doch dat het duidelijk was dat dit slechts een voorwendsel was omdat ze goed wisten dat hij zulke sommen niet kon betalen. Verzoeker meent dan ook dat dit verklaart waarom er geen details werden verstrekt over het bedrag of de betalingsmethode. De Raad wijst erop dat verzoeker zich met dit betoog in wezen beperkt tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het minimaliseren, bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal. Dit kan evenwel bezwaarlijk als een dienstig verweer worden gezien en verzoeker vermag hiermee dan ook geen afbreuk te doen aan voormelde pertinente vaststellingen, die derhalve onverminderd overeind blijven.

Aangaande het feit dat het niet aannemelijk is dat het ELN precies verzoeker zou hebben willen rekruteren, wijst verzoeker naar landeninformatie omtrent het feit dat gedwongen rekrutering plaatsvond door onder meer het ELN in Giradot in 2019. Hij hekelt voorts dat het CGVS zich steunt op indirecte beweringen waar het oordeelt dat het niet interessant zou zijn voor het ELN om iemand met verzoekers profiel te rekruteren. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker verwijst naar landeninformatie die betrekking heeft op de gedwongen rekrutering van kinderen en dat hieruit niet kan worden afgeleid dat het ELN zich eveneens zou richten op het (gedwongen) inlijven van meerderjarigen, zoals verzoeker. Voorts merkt de Raad in dit verband op dat het loutere feit dat verzoekers verklaringen niet-aannemelijk, niet-doorleefd en ongeloofwaardig werden bevonden, niet betekent dat de commissaris-generaal een subjectieve en/of "indirecte" beoordeling heeft gemaakt. Indien verzoekers vluchtrelaas afwijkt van wat redelijkerwijze in een bepaalde situatie kan worden verwacht, dient verzoeker echter wel *in concreto* uiteen te zetten waarom in zijn persoonlijk geval zijn situatie anders is dan wat normalerwijze kan worden verwacht. De ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas kan immers ook blijken uit onaannemelijke, vage of niet-doorleefde verklaringen, zoals *in casu* het geval is.

Verder treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze pertinent considereert:

"Ook het eenmalige karakter van dergelijke aanvaring met mensen van het ELN lijkt weinig aannemelijk. Het is merkwaardig dat men u eerst zou bedreigen en allerhande zaken zou opleggen, maar niet duidelijk zou communiceren hoe men dit verder zou opvolgen. U beaamt dat uw belagers niets met u afspraken vooraleer u uw weg kon verderzetten, en dat zij bijvoorbeeld geen ultimatum in het vooruitzicht stelden (CGVS, p.13). Hoe of wanneer u geld zou moeten terugbetalen, blijft dan ook geheel onduidelijk. Eveneens onduidelijk is hoe u dan tot het ELN zou moeten toetreden. De (bij)namen van de personen waarmee u te maken kreeg of die u nog zouden viseren, zijn u overigens niet bekend (CGVS, p.15). Bovendien zou men u na mei 2019 nooit meer hebben benaderd, hoewel u Colombia pas negen of tien maanden later, meer bepaald in maart 2020, verliet. Zij hebben u nooit opgebeld, noch zijn zij u ooit komen zoeken bij u thuis in de Barrio Girardo (CGVS, p.8). Voor dat laatste geeft u een tweeledige uitleg. Ten eerste zou u na het incident niet meer thuis hebben gewoond; u dook naar eigen zeggen onder bij familie en kennissen, u zou aldus op vijf adressen hebben verbleven (CGVS, p.4, 13). Als het CGVS opmerkt dat u bij de DVZ nog beweerde dat u tot uw vertrek uit Colombia op 9 maart 2020 op uw thuisadres in de Barrio Girardo woonde (verklaring DVZ, vraag 10), lijkt u deze tegenstrijdigheid louter te negeren en herhaalt u de versie die u voor het CGVS brengt, namelijk dat u in de periode voor uw vertrek telkenmale van de ene naar de andere woning verhuisde. Dat u zich tegenspreekt met betrekking tot de plaat(en) waar u woonde in de periode tussen het incident en uw vertrek, ondermijnt evenwel de geloofwaardigheid van uw relaas. Ten tweede zou u verdere bedreigingen hebben ontlopen doordat het bedrijf P.(...) D.(...) A.(...) u op een andere locatie aan het werk zette (CGVS, p.13). Dit kan evenmin overtuigen. Immers bleef u werkzaam in Bogota, en is het niet ondenkbaar dat het ELN u ook op een andere route naar het werk had kunnen treffen. Temeer u zelf heeft beweerd dat deze beweging oppermachtig zou zijn: er zou sprake zijn van een samenwerking met de politie (CGVS, p.14), en zij zouden u eender waar in Colombia kunnen vinden, daar zij "cellen over het hele land" hebben (CGVS, p.10). Dat u zich desondanks nog maandenlang naar uw werk begaf, lijkt er opnieuw op te wijzen dat u het ELN helemaal niet hoeft te vrezen."

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij slechts eenmalig is benaderd omwille van de voorzorgsmaatregelen die hij trof, met name het feit dat hij regelmatig van woonplaats veranderde en enkel voor zijn werk naar buiten kwam waarbij hij voortdurend van route wijzigde. De Raad stelt vast dat verzoeker zich te dezen opnieuw beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, wat niet als een dienstig verweer kan worden beschouwd en waarmee hij dan ook geen afbreuk kan doen aan de voormelde pertinente motivering.

Aangaande het feit dat hij de diverse woonplaatsen voor zijn vertrek uit Colombia niet heeft vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, verwijst verzoeker in zijn verzoekschrift naar de opmerkingen van zijn advocaat aan het einde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Meer bepaald naar de passage waarin zijn advocaat opmerkt dat de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken over adressen niet worden gesteld vanuit het oogpunt van angst of vervolging, maar meer vanuit een administratief oogpunt. Uit lezing van verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt evenwel dat verzoeker zijn exact thuisadres opgaf en verklaarde dat hij daar meer dan tien jaar heeft gewoond tot aan zijn vertrek op 9 maart 2020, wat niet voor interpretatie vatbaar is en niet toegeschreven kan worden aan het “*administratief*” standpunt van deze vragen (administratief dossier, ‘verklaring DVZ’, vraag 10). De volgende vraag betreft trouwens “*Kort overzicht van de hoofdverblijfplaatsen gedurende de voorbije jaren (...)*” zodat verzoeker hier eventueel de verschillende verblijfplaatsen voor zijn vertrek uit het land had kunnen vermelden, wat niet het geval is.

In de bestreden beslissing wordt vervolgens terecht opgemerkt dat uit verzoekers gedrag geen haast bleek om zijn land van herkomst te verlaten. Door in het verzoekschrift te volharden in het feit dat hij eerst de nodige financiële middelen moest verkrijgen door middel van een lening en hij daarvoor niet kon terugvallen op familieleden, slaagt hij er niet in een concreet en valabel argument bij te brengen om de pertinente motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Daarin staat immers te lezen als volgt:

“Dit lijkt te worden bevestigd door de vaststelling dat u weinig gehaast leek om het land te verlaten. Hoewel u beweert dat alle mannelijke familieleden aan moeders kant zijn gedood of gevlucht (CGVS, p.6), nam u ruimschoots de tijd om de nodige voorbereidingen te treffen. U wijt dit aan financiële besognes, u zou een lening zijn aangegaan om uw vertrek naar België te financieren (CGVS, p.9). Het is opmerkelijk dat u neven zou hebben in Canada en Spanje, alsook uw goede vriend Jua.(...) die al 20 jaar in België woont, maar niet zou kunnen rekenen op enige financiële steun, al was het maar om uw vliegtuigreis te betalen. Dat ook uw familie er niet in zou zijn geslaagd u te ondersteunen (CGVS, p.9), kan maar moeilijk worden aangenomen. Mocht uw leven daadwerkelijk gevaar hebben gelopen, zou u vast veel sneller de nodige fondsen hebben verworven. Het is bovendien merkwaardig dat u, eens de bank u dan toch een lening zou hebben toegekend, nog eens vier maanden wachtte alvorens daadwerkelijk te vertrekken (CGVS, p.9). Dergelijke aarzelende handelwijze kan maar moeilijk worden geassocieerd met iemand die het ELN zou moeten vrezen. Hiermee geconfronteerd, argumenteert u dat u nog “enkele zaken” moest regelen in Colombia, en uw vriend Jua.(...) eerst nog moest overleggen met zijn familie hier (CGVS, p.10). Dat de timing van uw vertrek afhankelijk bleek van dergelijke zaken toont nogmaals aan dat uw beweerde vrees zeer relatief is.”

In zoverre verzoeker er in het verzoekschrift nog op wijst dat hij de optie kreeg van het ELN om de schuld van zijn familie te betalen, dan wel zich aan te sluiten bij hen of het land te verlaten – deze laatste optie heeft hij gekozen –, staat dit haaks op de voormelde vaststellingen waaruit blijkt dat verzoeker talmde om Colombia te verlaten ondanks de bedreiging van het ELN.

Verzoekers recente kennis van de historiek van het conflict met het ELN duidt verder op een gebrek aan persoonlijke betrokkenheid in zijn hoofde. In dit verband staat in de bestreden beslissing op goede gronden te lezen als volgt:

“Het CGVS stelt voorts vast dat uw kennis van de historiek van dit conflict met het ELN van recente datum is. U vertelt hoe uw grootvader ooit tot het ELN toetrad, er in 1975 uitstapte, naar Venezuela vertrok en daar later ook stierf. U heeft het verder over de gevolgen van de keuzes die uw grootvader maakte voor uw ooms en later ook voor uw neven (en uzelf). U noemt ook de ooms en neven die tot het ELN toetraden en zij die dat weigerden. Toen u werd gehoord door de DVZ, was u veel minder op de hoogte van dit alles. Zo verklaarde u toen onder meer te denken dat uw ooms en uw grootvader ook tot dezelfde groep (ELN) behoorden, alsook te denken dat uw grootvader in Venezuela overleed (vragenlijst d.d. 20 mei 2021, vraag 3.5). Als het CGVS opmerkt dat u schijnbaar veel meer informatie heeft dan voorheen, zegt u dat u vorig jaar, toen u dus al lange tijd in België verbleef, aan uw moeder vroeg om een en ander te duiden en om iets meer te vertellen over uw grootvader en ooms (CGVS, p.12). Het CGVS ziet niet in waarom u zolang zou wachten om u terdege te informeren over iets dat ook een bijzondere impact zou hebben gehad op uw eigen levensloop. Het is niet aannemelijk dat u pas ruim na uw vertrek uit Colombia verdere vragen zou hebben gesteld over de oorsprong en aard van deze problemen met het ELN. Indien dit conflict werkelijk al decennia een belangrijke invloed op uw familie heeft, kan verwacht worden dat u hierover in Colombia al heel wat kennis had en u deze niet in België, in het kader van een asielpcedure, diende in te studeren of bij te spijkeren.”

Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat uit het feit dat hij vragen heeft gesteld aan zijn moeder en getracht heeft zijn verklaringen te ondersteunen met documenten net zijn belangstelling voor zijn procedure internationale bescherming blijkt. De Raad merkt op dat deze argumentatie niet kan overtuigen. Er kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker reeds ten tijde van zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken een grondiger kennis had van de problemen die aan de oorsprong lagen van zijn vertrek uit zijn land van herkomst.

Voor het overige beperkt verzoeker zich in het verzoekschrift tot het minimaliseren en bekritisieren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, waarmee hij geen concreet verweer aanbrengt om de voormelde motieven in een ander daglicht te plaatsen.

Gelet op het voorgaande kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers voorgehouden vrees voor het ELN.

2.3.5.3. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige documenten (zijn paspoort, identiteitskaart en de verklaring van zijn moeder) die hij voorlegt, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.5.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoeker niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden gesteld in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.5. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

Waar verzoeker erop wijst, onder verwijzing naar enkele rapporten, dat de Colombiaanse overheden niet in staat zijn om hun onderdanen op doeltreffende wijze te beschermen, benadrukt de Raad dat uit het voorgaande blijkt dat verzoeker er niet in slaagt om een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. Bijgevolg is dit betoog niet dienstig.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht dan wel dat de feiten niet zwaarwichtig genoeg en/of actueel zijn. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd.

2.3.6.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissing op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet

werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 22 september 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.20220927.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de opvolgers van de paramilitaire groeperingen en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo en Valle del Cauca. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Verzoeker brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet langer correct, dan wel actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken.

2.3.6.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Waar verzoeker vraagt om het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET